

První kapitola: Ještě v Ostravě

Krásný skoro letní slunný den opět udělal se,
na obloze ani mráček spatřen nebyl,
od hodin časných sluníčko tuze příjemně svítilo,
mladý pán Pavel, mu říkali, pomyslel si,

hned člověku jinak je, když takto pozitivně sluníčko vyzařuje,
mimořádná myšlenka jej postihla,
výlet po matičce Praze dopřát si ráčil,
ani zlomek času ztrácet nemínil,

oblečení lehké zvolil si, kraťasy z rifloviny šedé na nohy oblékl si,
krátký rukáv barvy fialové béžově na trup svůj hubený navlékl si,
červenou šiltovku s logem ACM na zřídka hlavu plešatou zasunul si,
moc rád tento tým velkoměstský stále má,

ponožky a nazouváky tmavších barev hnědých na nohy své nazul si,
výlet svůj romantický vpravdě do metropole naší vskutku započal,
z bytu svého na ulici Nádražní pozvolna vycházet začal,
na stanici tramvajovou ' Důl Jindřich ' označenou spokojeně dorazil,

záhy jej natěšenost dosavadní opustila,
rušná až divoká atmosféra zde panovala,

lidé z pracovního úřadu velice blízkého zde na zastávkovém ostrůvku zážitky navzájem emotivně
vyprávěli si,

vskutku nic neobvyklého, hrdina náš úspěšně na zastávku dotrousil se,

hlučným upovídaným davem zdatně proklestil se,
na příjezd spoje potřebného vyčkal si spořádaně,
v zápětí dočkal se, lokálka kýžená do stanice dorazila,

nadšeně bavící se lidé okamžitě zpozorněli,

ukončili rozhovory své, všichni do tramvajky zmíněné urychleně nastoupili,
také náš hrdina Pavel, deset minut necelých se svými spolupasažéry cestoval,
z okna vozu zaplněného důstojně vskutku dopravního krásu Ostravy oprávněnou energicky sledoval,
nádheru nevšední budov secesních třídy Nádražní s náměstíčkem kouzelným, s kostelíčkem
prastarým, ve stylu románském skvostně vystavěném,

Romové na ulicích rádi bavili se,
tuze hlasitě na vlády nadávali, že nízké dávky žalostně dostávají,
jedna starší kolemjdoucí bez úmyslu připletla se,
zábava lidí přirozeně jinak zbarvených se jí vskutku zamlouvat vůbec nemohla,

cíl trasy lokálky nu o slovo své přihlásil se hlasitě,
osmička naše na hlavním nádraží zastavila se,
ve voze cynicky zaznělo ' hlavní nádraží, konečná stanice, vystupte prosím ',
lidé z lokálky s číslem osm vystoupili,

Druhá kapitola: Na hlavním nádraží ostravském

také náš hrdina Pavel,
zajímavý rozsáhlý prostor na ně pyšně vzhlížel,
budova hlavního nádraží mohutně obrovská,
barák poštovního úřadu zrovna tak,

všude značně rušno bylo,
lidé všelijací u zastávek nervózně postávali,
jinde zase u popelníčků kouřili či kávu z automatu popíjeli,

u haly nádražní, kde zrovna Pavel decentně putoval,

div že do jedince jistého nevrazil,
pán hovořící trochu slovenštinu trochu polštiny,
tuze chudobně oděn vypadal,
slovníkem nevybíravým pravda hovořil,

mladého muže na cestu směle se dotázal, než Pavel odpovědět stačil,
nabídkou mužského sexu obeznámen byl,
vzápětí pánovi turistovi zásadně na srozuměnou dal,
jakých chutí mladý pán ráčí být,

cestovatel tuze nešťasten dále do města odebral se a náš hrdina k vlakům směrem,
u vchodu lidé jacísi obezřetně postávali,
Pavel blížící se neohroženě, pomyslel si,
co to zase býti má, čehož ti lidé prodejní ode mne žádají,

pár kroků vpřed postoupil a vše mu zřejmé bylo,
poskytli mu ochotně prospekt nádražní,
do haly hlavní vstoupil, kde přirozeně šílený provoz probíhal,
nejprve si jízdenku cestovní poříditi ráčil,

poté si do trafiky odskočil,
kde si noviny zakoupil, aby ve vlaku nudou neusínal,
času stále mnoho měl, na kávičku do automatu zašel si,
co se nestalo, do mašinky penízky naházel,

v otvoru spodním přání vyjelo mu,
kelímek horký opatrně uchopil, spálit se tuze nechtěl,
kávu popíjet začal, kde se vzala tu se vzala,
dáma rozkošně korpulentní oslovila jej, radost na to pohledět,

Třetí kapitola: Seznámení s dámou

slovo dalo slovo, umělec mávnutím proutku kouzelného průvodkyni vpravdě romantickou městem
pražským nádherným rádoby našel,

dáma milostivá totiž z Prahy pocházet ráčila, do Ostravy služebně jezdívala,

a tentokrát se mladý pán s kolegyní na nástupiště odebral,

schody pojízdnými nebývale uvědomněle projeli se,

následně dlouhou chodbou širokou s ostatními cestujícími postoupili,

aby se opět schodištěm svezli,

konečně se na prvním nástupišti objevili, v prostoru,

který se o spoje brněnské a pražské postarat měl,

příliš mnoho návštěvníků zde nepostávalo,

krom pár skupinek studentů a rodinných výletníků,

jedna kuriozita se přece jen stala,

jeden z těchto mladíků nařízení nádražních přirozeně nedbal,

cigaretku zapálil si, ani se nenadál,

výpravčího před sebou měl, pravda patřičně zarudlého,

nutno uznat vzniklá situace jej klidným nechat nemohla,

neboť mladík vlasatý stěžejní předpis nádražní porušil,

cigaretku blaženě vykouřil si,

pracovník z nástupiště pustil se do něj z divoka,

neboť po celém prostoru areálu se kouřit vskutku nesmí,

študák si své provinění přece jen uvědomil a cigárko o podrážku boty uhasil a do koše nejbližšího
umístil,

údržbář dotyčný uspokojil se,

závěrem svůj ukazováček pravý na mladého pána varovně pozvedl,
to už nádražím celým monotónní tón hlasatelův zazníval,
lidičky o dění aktuálním na trati informovat ráčil,

za nelidského hluku odporného,
pískajícího rámusu lokomotivy,
na nástupiště expres pražský dojel konečně,
mašina dopištěla,

Čtvrtá kapitola: Směr Praha

cestující nastupovat začali,
rovněž náš páreček, korpulentní dáma s mladým pánem,
po schodišti u dveří vystoupali,
poté volné kupéčko vyhlédli si,

běžné pohodlí cestovatelské si v něm udělali,
kabelku si dáma odložila a posadila se,
Pavel vprvu v plánu míval noviny si za cesty číst,
ovšem panička pravda zcela jiného mínění byla,

s pánem povídat si chtěla,
mladík nakonec ustoupil,
a denní tisk si na později odložit mínil,
o všem možném konverzovali,

vlak již ovšem slabou půlhodinku pojížděl,
zrovna se v jedné stanici zastavil,
městečko malinké to vskutku nebylo,
i naší dvojici toto zřejmé bylo,